

USNESENÍ

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Pavla Simona a soudců Mgr. Hynka Zoubka a Mgr. Víta Bičáka v právní věci žalobce [REDAKCE] T [REDAKCE] S [REDAKCE] nar. [REDAKCE] bytem ve [REDAKCE] zastoupeného Mgr. Lukášem Matějkou, advokátem se sídlem v Příbrami, Pražská 140, proti žalované České republice – Ministerstvu spravedlnosti, se sídlem v Praze 2, Vyšehradská 424/16, o zadostiučinění za nemajetkovou újmu a náhradu škody, vedené u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 27 C 58/2015, o dovolání žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 2. 5. 2017, č. j. 16 Co 104/2017-204, takto:

I. Dovolání se odmítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů dovolacího řízení.

Odůvodnění:

Obvodní soud pro Prahu 2 jako soud prvního stupně rozsudkem ze dne 20. 10. 2016, č. j. 27 C 58/2015-186, zamítl žalobu o zaplacení částky 525 047 Kč (výrok I) a rozhodl o náhradě nákladů řízení (výrok II).

Městský soud v Praze jako soud odvolací potvrdil napadeným rozsudkem k odvolání žalobce rozsudek soudu prvního stupně (výrok I rozsudku odvolacího soudu) a rozhodl o náhradě nákladů odvolacího řízení (výrok II rozsudku odvolacího soudu).

Zaplacení částky 250 000 Kč se žalobce domáhal coby přiměřeného zadostiučinění za nemajetkovou újmu vzniklou v důsledku jeho trestního stíhání zahájeného usnesením Policie ČR, Krajského ředitelství Středočeského kraje, ze dne 26. 8. 2014, č. j. [REDAKCE] [REDAKCE] přičemž ke stížnosti žalobce bylo usnesení o zahájení trestního stíhání zrušeno usnesením státního zástupce Krajského státního zastupitelství v Praze ze dne 29. 9. 2014, č. j. [REDAKCE] a věc byla odložena.

Zaplacení částky dalších 250 000 Kč se žalobce domáhal coby přiměřeného zadostiučinění za nemajetkovou újmu vzniklou v důsledku nesprávného úředního postupu

orgánů činných v daném trestním řízení, neboť podle žalobce došlo k „masivnímu úniku informací z policejního spisu“

Zaplacení částky 25 047 Kč (po částečném zpětvzetí žaloby a zastavení řízení v rozsahu odpovídajícím tomuto zpětvzetí) se žalobce domáhal coby náhrady škody představující zaplacené náklady na právní zastoupení v trestním řízení (obhajné).

Rozsudek odvolacího soudu napadl žalobce včasným dovoláním v plném rozsahu. Nejvyšší soud v dovolacím řízení postupoval a o dovolání rozhodl podle zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění účinném od 1. 1. 2014 do 29. 9. 2017 (viz čl. II bod 2 zákona č. 293/2013 Sb. a čl. II bod 2 zákona č. 296/2017 Sb.), dále jen „o. s. ř.“.

Dovoláním je napaden rozsudek odvolacího soudu i ohledně výroku II o náhradě nákladů odvolacího řízení, jakož i ohledně výroku I v té části, jíž byl potvrzen výrok II o nákladech řízení rozsudku soudu prvního stupně. V této části dovolatel nevymezil žádný dovolací důvod (§ 241a odst. 2, 3 o. s. ř.) a dovolání musí být v tomto rozsahu jako vadné odmítnuto (§ 243c odst. 1 o. s. ř.).

Stejný závěr je třeba učinit ohledně té části dovolání, kterou je napaden výrok I rozsudku odvolacího soudu v rozsahu, v němž byl potvrzen zamítavý výrok I ve věci samé rozsudku soudu prvního stupně ohledně částky 250 000 Kč představující zadostiučinění za nemajetkovou újmu vzniklou v důsledku nesprávného úředního postupu („masivního úniku informací z policejního spisu“). Ani v této části dovolatel nevymezil žádný dovolací důvod (§ 241a odst. 2, 3 o. s. ř.) a dovolání musí být v tomto rozsahu jako vadné odmítnuto (§ 243c odst. 1 o. s. ř.).

V případě řízení, jehož předmětem je částka skládající se z několika samostatných nároků odvíjejících se od odlišného skutkového základu, má rozhodnutí o každém z těchto nároků charakter samostatného výroku a přípustnost dovolání je třeba zkoumat ve vztahu ke každému z těchto nároků samostatně, a to bez ohledu na to, zda tyto nároky byly uplatněny v jednom řízení a zda o nich bylo rozhodnuto jedním výrokem (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 8. 2003, sp. zn. 32 Odo 747/2002, proti němuž podanou ústavní stížnost Ústavní soud odmítl usnesením ze dne 26. 5. 2004, sp. zn. III. ÚS 537/03, jakož i usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 5. 2011, sp. zn. 30 Cdo 3157/2009). Tak je tomu i v posuzované věci, kdy odvolací soud rozhodoval mimojiné o nároku žalobce na náhradu škody spočívající v zaplacených nákladech obhajoby ve výši 25 047 Kč. Dovolání není v této části s ohledem na bagatelní výši uplatňovaného nároku přípustné [§ 238 odst. 1 písm. c) o. s. ř.] a Nejvyšší soud proto dovolání v této části odmítl podle § 243c odst. 1 o. s. ř. jako nepřípustné.

Ve zbylém rozsahu, v němž dovolatel brojí proti části výroku I rozsudku odvolacího soudu, jíž byl potvrzen zamítavý výrok I ve věci samé rozsudku soudu prvního stupně ohledně částky 250 000 Kč představující zadostiučinění za nezákonné trestní stíhání, Nejvyšší soud dovolání podle § 243c odst. 1 o. s. ř. rovněž odmítl jako nepřípustné.

Otázka, zda zásah do osobnostních práv poškozeného způsobený nezákonným trestním stíháním může být natolik nízké intenzity, že postačuje jiná (nižší) forma zadostiučinění než peněžítá, nemůže založit přípustnost dovolání podle § 237 o. s. ř., neboť při jejím řešení se odvolací soud neodchýlil od řešení přijatého v judikatuře Nejvyššího soudu, pokud ve svých úvahách o formě zadostiučinění vycházel z povahy trestní věci, z délky trestního stíhání a z dopadů trestního stíhání do osobnostní sféry žalobce. Podle ustálené judikatury odvolacího soudu se zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou trestním stíháním, které neskončilo pravomocným odsuzujícím rozsudkem, poskytuje podle § 31a odst. 2 zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím

nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), ve znění zák. č. 160/2006 Sb. – dále jen zákon č. 82/1998 Sb.“ – jenž je normou s relativně neurčitou hypotézou, která není stanovena přímo právním předpisem, a jenž tak přenechává soudu, aby podle svého uvážení v každém jednotlivém případě vymezil sám hypotézu právní normy ze širokého, předem neomezeného okruhu okolností. Forma a případná výše zadostiučinění přitom nesmí být v rozporu s obecně sdílenou představou spravedlnosti, tj. její přiznání je nad rámec konstatování porušení práva namísto pouze tehdy, jestliže by se z hlediska obecné slušnosti poškozenému satisfakce skutečně mělo dostat (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 6. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2813/2011, uveřejněný pod č. 122/2012 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, nebo rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 17. 1. 2013, sp. zn. 30 Cdo 2174/2012).

Otázka, jaký je z hlediska formy zadostiučinění vztah mezi zásahem do osobnostních práv poškozeného způsobeným nezákonným trestním stíháním a zásahem do osobnostních práv jiným způsobem, kdy osoba škůdce nemá povahu orgánu veřejné moci, přípustnost dovolání podle § 237 o. s. ř. rovněž nezakládá, neboť ohledně ní nepředstavuje rozsudek odvolacího soudu jiné řešení, než jakého již bylo dosaženo v judikatuře Nejvyššího soudu, pokud odvolací soud vyšel při právním posouzení nároku žalobce (včetně úvah o formě zadostiučinění) z toho, že nároky spadající pod zákon č. 82/1998 Sb., ve znění účinném od 27. 4. 2006, nelze uplatnit z titulu ochrany osobnosti podle občanského zákoníku, neboť úprava odpovědnosti státu za škodu v zákoně č. 82/1998 Sb. je speciální úpravou v oblasti ochrany osobnosti tam, kde bylo do těchto práv zasaženo při výkonu veřejné moci (srov. rozsudek velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 11. 5. 2011, sp. zn. 31 Cdo 3916/2008, uveřejněný pod č. 125/2011 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, nebo rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 9. 2016, sp. zn. 30 Cdo 4118/2015, uveřejněný pod č. 28/2018 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek).

Dovolání rovněž není přípustné pro řešení otázky, jaký význam má z hlediska formy zadostiučinění skutečnost, že poškozený žalobce je osobou bezúhonnou. Dovolatel sice ve svém dovolání má za to, že mu tato skutečnost byla odvolacím soudem „zcela paradoxně kladena ve své podstatě k tíži“, protože „pokud by nebyl osobou bezúhonnou, bylo by na místě uvažovat o odškodnění v peněžité formě, neboť uložení nepodmíněného trestu odnětí svobody by v takovém případě bylo pravděpodobnější“, odvolací soud své rozhodnutí na takové úvaze nepostavil. Odvolací soud – který se ztotožnil s právními závěry soudu prvního stupně a odkázal na ně – vyšel z toho, že uložení nepodmíněného trestu odnětí svobody nebylo s ohledem na bezúhonnost žalobce pravděpodobné, avšak zároveň zohlednil negativní dopady trestního stíhání na psychiku žalobce s tím, že trestní stíhání s sebou přináší takové újmy zejména pro osoby bezúhonné. V souladu s ustálenou judikaturou odvolacího soudu se tak odvolací soud zabýval nejen povahou dané trestní věci včetně toho, jaký trestní postih (druh a výše trestu) žalobci hrozil, ale zároveň i individuálně posuzoval následky způsobené trestním řízením v osobnostní sféře žalobce (srov. opětovně rozsudek Nejvyššího soudu

ze dne 27. 6. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2813/2011, uveřejněný pod č. 122/2012 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, nebo rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 21. 8. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2256/2011).

Napadený rozsudek odvolacího soudu není v rozporu ani s nálezem pléna Ústavního soudu ze dne 6. 12. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 35/09, a s nálezem Ústavního soudu ze dne 12. 1. 2012, sp. zn. II. ÚS 5/11, na něž dovolatel poukazoval, poněvadž odvolací soud nedospěl k závěru, že by žalovaný stát za nezákonné trestní stíhání dovolatele nebyl odpovědný, nýbrž dospěl k závěru, že morální satisfakce ve formě konstatování

porušení práva a omluvy poskytnutá žalovanou je dostatečným zadostiučiněním nemajetkové újmy dovolatele

Výrok o náhradě nákladů řízení není třeba odůvodňovat (§ 243f odst. 3 věta druhá o. s. ř.).

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí není přípustný opravný prostředek.

V Brně dne 28. 8. 2019

JUDr. Pavel Šimon v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Bc. Pavlína Tručková